

***ἀσημομανιακισμένος** ἐπίθ. ἀσημομανιασμένος Κρήτ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσήμι καὶ τοῦ *μανιακισμένος μετοχ. τοῦ ρ. *μανιακιάζω. Πβ. *ἀργυρομανιακισμένος.

Ὁ φέρων ἀργυροῦν περιλαίμιον: Ἄσμ.

Καὶ τίνος εἶναι τὰ σκυλλὰ τ' ἀσημομανιασμένα; Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀργυρομαγκουραῖος.

ἀσημομάνικος ἐπίθ. Ἡπ. κ.ά.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ μανίκι.

Ὁ ἔχων ἀργυρᾶν λαβὴν ἔνθ' ἄν: Ἄσμ.

Μαχαίρι ἀσημομάνικο ἔς τὴ μέση του φοράει Ἡπ.

ἀσημομαργαρίταρο τό, ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2,184.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ μαργαριτάρι.

Ἀργυρος καὶ μαργαρίται.

ἀσημομαρμαρόχτιστος ἐπίθ. Κάρπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ μάρμαρο καὶ τοῦ ἐπίθ. χτιστός.

Ὁ ἐξ ἀργύρου καὶ μαρμάρου κτισμένος: Ἄσμ.

Ἐπιάσαν κ' ἐπαλεύγασι ἔς ἁλώνι σιερένον, ἀσημομαρμαρόχτιστο, μαρμαροπλακωμένον.

ἀσημομάχαιρο τό, ἀσημομάχαιρον Ρόδ. ἀσημομάχαιρο Ἡπ. Κέρκ. (Ἀργυροῦδ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Νίσυρ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ.ά.) — Λεξ. Πρω. Δημητρ. ἀσημουμάχιρον Λυκ. (Λιβύσσ.) ἀσημουμάχιρον Ἡπ. (Ζαγόρ.) Μακεδ. (Χαλκιδ. κ.ά.) Στερελλ. (Ἀράχ.) ἀσημομάσαιρο Μεγίστ. ἄσημουμάχιρον Μακεδ. (Σίτοβ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ μαχαίρι.

Ἡ ἀργυρᾶ ἢ ἀργυρᾶν λαβὴν ἔχουσα μάχαιρα ἔνθ' ἄν: Ἐρχόδανε μ' ἀσημομάχαιρα, μ' ἀσημοτοσέκουρα νὰ χτυπήσουνε, νὰ κόψουνε τὴ Παναΐας τὸ δεῖν (ἐξ ἐπιδ.) Ἀργυροῦδ. || Ἄσμ.

Ἡφέραν τὰ κουμπούρια του, τ' ἀσημομάχαιρά του Ἀρκαδ.

Ἐπήρασί μου τ' ἄρματα, τ' ἀσημομάχαιρό μου Ἀπύρανθ.

Ποῦ πάς, ἀσημουμάχαιρο, τὸ χῶμα νὰ σὲ φάη; (ἐκ μοιρολ.) Πελοπν.

Τ' ἀσημομάχαιρο ἄρπαξε, λειανὰ λειανὰ τὴν κάνει Ἡπ.

Κι τὰ ἀσημουμάχαιρα γιὰ ξαγουνὰ τὰ δίνουν Ἀράχ.

ἀσημομαχραμᾶς ό, ἀμάρι. ἀσημαχραμᾶς (Κρητ. Λαός 1,150).

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ μαχραμᾶς. Ὁ τύπ. ἀσημαχραμᾶς καθ' ἀπλολογίαν.

Μανδήλιον φέρον ἀργυρᾶ ποικίλματα: Τῆς ἔδωσα δέκα ἀσημαχραμᾶδες μὲ κλωστή καὶ μὲ μετάξια καὶ σύρμα.

ἀσημομέταξο τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ μετᾶξι.

Μετάξια ἀργυρόχρους: Ἄσμ.

Μασούρι βάνει τὸ φλωρί, μασούρι τὸ λογάρι καὶ μὲ τ' ἀσημομέταξο ρίχτει μαργαριτάρι.

ἀσημομπάστουννο τό, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ μπάστουνι.

Ἡ ἀργυρᾶν λαβὴν ἔχουσα ράβδος: Ἄσμ.

Κρεμοῦν οἱ νῆες τὰ ροῦχα τους κ' οἱ νέοι τ' ἄρματά τους, κρεμάζουμε κ' οἱ γέροντες τ' ἀσημομπάστουνά τους (ἐκ μοιρολ.) Πβ. ἀσημορρήγλι.

ἀσημομπογιά ἡ, Ἡπ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ μπογιά.

Ψιμύθιον τι: Ἄσμ.

Σδοτειλα γυαλὶ καὶ χτένι κὶ ἀσημομπογιά, νὰ γυαλίξης, νὰ χτενίξης τὰ χρυσᾶ μαλλιά.

ἀσημόνερο τό, Ζάκ. — Λεξ. Βλαστ. 484 Πρω. Δημητρ. ἀσημονέρι Ἡπ. — Λεξ. Δημητρ. ἀσημονέρι Μακεδ. (Φλόρ.) ἀσημονέρι Θεσσ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ νερό. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Τὸ βασιλικὸν ὕδωρ (μεῖγμα νιτρικοῦ καὶ ὑδροχλωρικοῦ ὀξέος) χρήσιμον πρὸς δοκιμὴν τῶν χρυσῶν ἀντικειμένων Ζάκ. Ἡπ. — Λεξ. Βλαστ. 484 Πρω. Δημητρ. 2) Τὸ διαυγὲς ὕδωρ Θεσσ. Μακεδ. (Φλόρ.) — Λεξ. Δημητρ.: Ἄσμ.

Σ τὴ βρύσι βγαίῃ ἓνα νιρό, τοῦ λέν ἀσημονέρι, τοῦ πίνουν οἱ Ρουμιώτισσις, τοῦ πίνουν κὶ σιρφεύουν Φλόρ. [**]

ἀσημόνημα τό, ἀμάρι. ἀσημόνημα Ζάκ. Ἡπ. κ.ά. — Λεξ. Βλαστ. 490 Δημητρ. — ΚΠαλαμ. Πεντασύλλ. 134 ἀσημόνημα Ἡπ. (Ζαγόρ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ νῆμα, παρ' ὃ καὶ γνέμα.

Λεπτὸν ἀργυροῦν νῆμα ἔνθ' ἄν: Κεντάει ὀλημέρα μ' ἀσημογνέματα καὶ μὲ χρυσογνέματα Ἡπ. Χρειάζομαι ἀσημόνημα γιὰ νὰ γνέσω ἀσημόκλωστες αὐτόθ. || Ἄσμ.

Κὶ ἀσήμι κὶ ἀσημόνημα, κλωνιὰ μαργαριτάρι Ζάκ. — Ποίημ.

Σωτικές! καὶ ντύνονται | καθεμιά τὸ φόρεμα μὲ τ' ἀσημογνέματα | καὶ τὰ χρυσορράμματα ΚΠαλαμ. ἔνθ' ἄν.

ἀσημόπαιδο τό, ἐνιαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ παιδί.

Ἐκτυπος ἢ ἐγγάρακτος ἐξ ἀργυροῦ ἐλάσματος εἰκὼν παιδίου ἢ μέλους τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος ἢ καὶ ζῴου ἀναρτωμένη κατ' εὐχὴν (τάμα) εἰς τὰς εἰκόνας τῶν ἐκκλησιῶν, μάλιστα δὲ τῆς Παναγίας εἰς ἔνδειξιν εὐγνωμοσύνης διὰ τὴν θεραπείαν αὐτοῦ. Συνών. ἀνθρωπάριος 3.

ἀσημοπαλάσκα ἡ, Ἡπ. Πελοπν. (Λάστ. κ.ά.) — Λεξ. Βλαστ. 342.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ παλάσκα.

Ἀργυρᾶ φυσίγγιοθήκη ἔνθ' ἄν: Ἄσμ.

Ἐζήλεψε τὸ χαιμαλί, τοῖς ἀσημοπαλάσκες Ἡπ.

Φοροῦν τὰ πόσια τὰ χρυσᾶ, τοῖς ἀσημοπαλάσκες (πόσια = εἶδος ζωνῶν) Λάστ.

Δὲ μπόρ' νὰ σοῦρω τ' ἄρματα, τοῖς ἀσημοπαλάσκες αὐτόθ. Συνών. ἀσημοπάτρωνο, ἀσημοτοκᾶς.

ἀσημοπάλουκο τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ παλούκι.

Ἀργυροῦς πάσσαλος ἔνθ' ἄν: Ἄσμ.

Γυρεύει πόρτα γιὰ νὰ μπῇ, σκαλοῦνι νὰ πατήση, γυρεύει ἀσημοπάλουκο νὰ δέσῃ τ' ἄλογό του Ἀρκαδ.

ἀσημοπαρᾶς ό, ἰδ. ἀσημο- 1α.

ἀσημοπάτρωνο τό, Πελοπν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ πατρώνι.

Ἀσημοπαλάσκα, δ ἰδ.: Ἄσμ.

Κρεμάζουν καὶ οἱ γέροντες τ' ἀσημοπάτρωνά τους.

ἀσημόπαχνο τό, Πελοπν.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀσήμι καὶ παχνί.

Ἀργυρᾶ φάτνη: Ἄσμ.

Γυρεύει ἀσημόπαχνο νὰ ρίξῃ τ' ἄλογό του.

